

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
5:03	6:15	ירושלים
5:19	6:17	בני ברק
5:08	6:16	חיפה
5:18	6:17	באר שבע
5:30	6:32	ניו יורק
5:14	6:36	לונדון

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

שבת שקלים

רצונך כרצונו

הנקודה המאפיינת של פרשת השבוע, הוא הקריאה החוזרת ונשנית של המילים – "כאשר ציוה ה' את משה", לא פחות מ-18 פעמים.

ללמדך, שאין אפשרות ליזכות להשראת השכינה, ללא היצמדות של עשיית כל הפרטים כפי הציווי.

וללמדך, שעשיית הציווי צריכה להיות מתוך המטרה של עשיית רצון ה'.

לא די לא לעבור עבירות, אפילו לא די בקיום כל המצוות, שוודאי שזה דבר חשוב מאוד ויסודי ביותר. אך אם רוצים ליזכות לנועם ה' אלוקינו עלינו, צריכים משהו מעבר לכך, צריכים קבלת עול, צריכים לעשות את הדברים לשם פועלים.

שבעתיים נכונים הדברים ביחס למצוות השבת. ודאי שכולנו שומרי שבת, אף אחד אינו מחלל שבת חס וחלילה, כולנו גם מהדרים בקיום עונג שבת. אך נוסף לכך עוד מעט, לזכור לשמור את השבת "כאשר צוה ה' את משה", ובכך נזכה להשראת השכינה.

"אור פניך עלינו אדון נשא, ושקל אשא בבית נכון ונשא, ובצדק הגה ערך כי תשא, ותיטיב לנו בטובך א-ל רם ונשא".

מפורש, אך זה ודאי, שנדיבות הלב שמחמתה הביאו את כל הקרבנות, קיימת גם היום, וזה מעורר נחת רוח לפני ה' יתברך כמו בהקרבת הקרבנות ממש.

עד כאן דבריו המופלאים והמחודשים של השפת אמת (שקלים ויקהל תרל"ב). כדברים הללו בדיוק מצאנו גם בספר "רביד הזהב" (ראה מדור אמרת השבת).

כיוצא בדבר, שמענו פעם מאחד מתלמידי הרב מפוניבז' הרב כהנמן זצ"ל, שהרב דרש פעם ושאל הכיצד יתכן שאלהיו הנביא לא יבוא בערבי שבתות, הרי כלל ישראל מוחכה למשיח? והשיב הרב מפוניבז', כי כשמגיע השבת אין מרגישים שחסר משיח, שהרי השבת הוא מעין עולם הבא! מדהים.

אין מי מאתנו שיכול לומר שהוא חש בזאת, גם לא משהו מעין דמעין. ודאי שלא. למה לא? כי אנחנו רחוקים מאוד מדרגת קדושת התורה ועבודת ה' של השפת אמת או של הרב מפוניבז', זה נכון. אבל כנראה שאנחנו גם רחוקים מאוד מהמדרגה האמיתית של קדושת השבת. כי אם היה לנו קצת השגה ותפיסה משמעותית בקדושת השבת, לא היינו כל כך משתוממים ומתפעלים מהדברים הללו.

כדי להרגיש את קדושת השבת, אין צורך להכנס לעולם של דמיונות שוא, צריכים פשוט לחיות חיים מרוממים יותר, להתכונן לשבת כמו שצריך, וכך השבת באמת תראה אחרת, עד שנגיש בה טעם של מעין עולם הבא אמיתי.

לשבת, שהרי אין כזה דבר שחז"ל קבעו דבר סתם כך כי ככה יותר נוח.

והוא מבאר את הדברים באופן מופלא ועמוק, הבה ננסה ללמוד זאת שלב אחר שלב. הנה מבואר בספרים הקדושים בשם האר"י הקדוש, שבשבת מחזיר משה רבינו לבני ישראל את הכתרים שהם קיבלו כשהקדימו נעשה לנשמע ונלקח מהם לאחר שחטאו בחטא העגל, ומבואר מוכך כי החטא לא פגע בנוגע לשבת. גם באדם הראשון מצינו כי כשהגיע השבת נמחל לו על החטא ופתח ואמר מזמור שיר ליום השבת. למדנו איפוא, כי החטאים אין להם אחיזה בשורש בחינת השבת הקבוע ועומד בעצם הבריאה וניתן לעם ישראל.

כעת נעלה שלב נוסף, כי אם אין לחטאים אחיזה בנוגע לשבת, הרי נמצא שכל חורבן בית המקדש אינו נוגע לשבת, שהרי חורבן בית המקדש הוא כתוצאה מהחטאים שחטאו בני ישראל, והחטאים אין להם אחיזה בכל הקשור לקדושת השבת, ואם כך ביחס לשבת לא היה חורבן, וכאילו בית המקדש קיים!

כעת נבין למה קוראים את קריאת שקלים בשבת, שהרי התבאר שלגבי השבת אין כלל חורבן בית המקדש, ואם כך לגבי שבת אנחנו נוהגים כאילו בית המקדש קיים, ורוצים להביא מחצית השקל להקרבת קרבנות התמידים והמוספים. על ידי התעוררות רצון זה, אנחנו מעוררים נחת רוח לפני ה' יתברך, כאילו באמת הבאנו את השקלים והקרבת את הקרבנות.

מסיים השפת אמת את חידושו הגדול הזה, וכותב כי אין להאריך במה שאינו

השבת הזו, פותחת את סדרת ארבעת הפרשיות המיוחדות של חודש אדר, שבהם תיקנו חז"ל לקרוא בתורה קריאות שונות מעניינים של יום. והשבת קוראים את פרשת השקלים, הכוללת את החיוב של כל יהודי לתת מחצית השקל מידי שנה בשנה לצורך עבודת הקרבנות, ובראש חודש אדר התחילו להכריז על חובת הבאת השקלים, ולכן קוראים את הקריאה הזו בשבת הסמוכה לפני ראש חודש אדר. על שם קריאה מיוחדת זו, קוראים לכל השבת בשם זה, כשהשבת קרויה "שבת שקלים".

אמנם, באופן פשוט ומושכל, אין שייכות מיוחדת לשבת עם ענין השקלים, שהרי התחילו להשמיע על השקלים בראש חודש אדר ולא בשבת הקודמת לה, אך בכל זאת את הקריאה שתיקנו לזכר אותה הזכרת חיוב הבאת השקלים, תיקנו בשבת הסמוכה לראש חודש אדר, וזאת משום ששבת הוא זמן התאספות העם בבתי הכנסיות.

באופן עמוק יותר, הטעם שתיקנו את הקריאה כבר משבת מוסבר על פי דברי חז"ל הידועים בספר הזוהר, שכל השפעות ששת ימי החול נובעים מיום השבת הקודם, ולכן השפעת חובת הבאת מחצית השקל התלויה בימות החול של השבוע הבא, כבר נובעת משבת זו, ולכן כבר משבת משמיעים על השקלים.

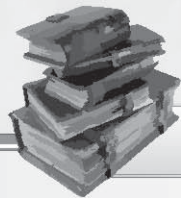
אך חידוש עמוק במיוחד, עומק בתוך עומק מוצאנו בספר ה"שפת אמת", בבואו לבאר את השייכות של השבת לקריאת השקלים, כשהוא קובע כי אם חז"ל תיקנו לקרות פרשת שקלים בשבת, מסתמא יש שייכות בין שקלים

לשון חכמים

כל המלאכות שעושה לשבת, צריך לעשותן בזריזות ובמרוצה, וכדרך שמקבל שכר על הדרישה, דהיינו לעשות הכנת שבת במרוצה ובזריזות, כן מקבל שכר על הפרישה, לפרוש במרוצה ובזריזות מהמלאכות כשמוגיע זמן תוספת שבת, שרמוז בתורה כמו שכתב בעל הטורים (שמות טז, כג), דכתיב (שם לה, ב) 'שבת שבתון', וכתיב (שם טז, כג) 'שבתון שבת', אלא צריך להיות שבתון קודם שבת, רצה לומר, תוספת הכנסה, ושבתון לאחר שבת, דהיינו תוספת ביציאה. ובעצם קדושת השבת, אז יהיה קדוש מתקדש בקדושתו יתברך ומתדבק בו, על דרך 'קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם' (ויקרא יט, ב).

של"ה מסכת שבת פרק גר מצוה אות כה

פניני הלכה

שאלה: האם ראוי שנער "בר מצוה" יקבל עליית מפטיר בשבוע זה או בכל ארבעת הפרשיות?

תשובה: אם הוא עדיין אינו בר מצוה, כגון שיכנס לעול תורה ומצוות רק באחד מימי השבוע הקרוב, אם אפשר בקלות לדחות את העליה למועד אחר, עדיף שלא יעלו את הקטן לעליית המפטיר בכל ארבעת הפרשיות, אך אם יש קושי בדבר אפשר לתת את עליית המפטיר גם לקטן שעדיין לא הגיע למצוות, אך לא הוא יקרא את הקריאה בתורה. אמנם בפרשת זכור, יש להחמיר שלא לתת לקטן עליה, וכן ראוי להחמיר גם בפרשת פרה. ובודאי שבפרשת זכור ובפרשת פרה, אין לתת לקטן לקרוא את הקריאה עצמה.

מקורות ונימוקים: הרמ"א (אור"ח רפב, ד) פסק, שאפשר להעלות קטן לעליית מפטיר אפילו בארבע פרשיות, אף שיש חולקים הסוברים שאין לתת לקטן עליית מפטיר בארבע פרשיות, לפי שהם קריאות חובה שלא קראו אותם בקריאת פרשת השבוע. אמנם, האחרונים הביאו שבפרשת זכור שהוא מן התורה, אין לקרוא לקטן שאינו יכול להוציא את הרבים ידי חובתם, ואפילו אם אינו קורא את הפסוקים, יש להחמיר שלא לקרוא לקטן. והחמירו כן עוד, גם לגבי פרשת פרה, שיש אומרים שהיא מן התורה.

אך רבי עקיבא איגר בגליון השולחן ערוך, ציין לתשובות פרה שושן המחמיר שלא לקרוא לקטן בכל ארבעת הפרשיות, ונראה מדבריו שחושש לשיטה זו. וגם המשנה ברורה הביא את הדעה הזו. אך רבים הם הפוסקים שפסקו כדברי הרמ"א בפשיטות, ורק לגבי פרשת זכור ופרשת פרה החמירו, (ראה: כנסת הגדולה שם; שולחן ערוך הרב שם, יבש; חיי אדם לא, לט; סידור יעב"ץ הלכות קריאת התורה; דרך החיים דיני קריאת התורה; קיצור שולחן ערוך עט, ו). ובפרשת שקלים הביאו הפוסקים (שו"ת בנין שלמה סימן נ"ד) צירוף נוסף להקל במדה והקטן עומד לגדול קודם ראש חודש ניסן, שכן הוא יהיה בר חיוב בהבאת השקלים שעליהם מכריזים את ההכרזה. וראה באריכות בשו"ת ציץ אליעזר חלק ז' סימן א'.

פרשת השבת

אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר
פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה עֲבַדְתָּ הָאֱלֹהִים בְּיַד אִיתָמָר
בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן: (לה, כא)

הפוסקים כתבו, כי תלמידי חכמים העוסקים בתורה כל השבוע, בשבת יתענגו במאכל ומשתה ובשינה, וימעיתו קצת מלימודם בשבת. אך אלו שאינם עוסקים בימות החול כל היום בתורה, להם ניתנה השבת כדי להרבות בעסק התורה, ולא כדי להרבות בתענוגים.

זה מרומז בכתוב כאן, כי המשכן הוא רמז לבתי הכנסיות ובתי המדרשות, כפי שדרשו חז"ל על הפסוק "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל" שאלו בתי כנסיות ובתי מדרשות. "אלה פקודי המשכן", כלומר אלה שנפקדים ונחסרים מהמשכן, אלה שאינם כל השבוע בבתי המדרשות – "משכן העדות", הרי ביום השבת שהוא נקרא עדות – שהוא עדות לכל באי עולם על שביתת ה' בשבת מיצירת העולם בששת ימי בראשית – עליהם להרבות במשכן, להרבות בלימוד התורה בבתי המדרשות.

נועם מגדים

אמרת השבת

"אור פניך עלינו אדון נשא, ושקל אשא בבית נכון ונשא"

פייט למוסף פרשת שקלים

פירש בספר "רביד הזהב", כי הנה מצינו שבתפילות המוסף של המועדים וראש חודש, מזכירים את חורבן הבית שאין יכולים להקריב את קרבנות המוספים. לעומת זאת בשבת אין מזכירים את חורבן הבית. הטעם לכך הוא, מפני שבשבת בית המקדש אינו נחשב חרב, ובית המקדש שלמעלה המכוון כנגד בית המקדש, בשבת הוא כלול ביפיו ובהדרו, ולכן אין מזכירים את החורבן בשבת.

זהו הטעם שתיקנו חכמים לקרוא פרשיות שקלים ופרה בשבת, לפי שכיון שלגבי השבת אין חורבן בית המקדש, הרי שבאמירה זו, נחשב הדבר כאילו קיימו את המצוה בפועל.

זהו כוונת הפייטן, "אור פניך" הוא השבת, שכבר אמרו חז"ל שאינו דומה מאור פניו של אדם בשבת למאור פניו בחול, ועל זה מבקשים שישירה ה' את אור פניו עלינו – "עלינו אדון נשא", ועל ידי כך ייחשב הדבר כאילו "ושקל אשא בבית נכון ונשא".

ומוסיף על כך רמז, כי תיבת שק"ל הוא ראשי תיבות שבת קודש לה'.

מעשה לשבת

ובכל מאודך

הקצין, בהשתאות, קרא לקצין אנגלי אחר - "החתם את דרכוניהם והרשה להם ללכת. הרב הזה מוכן לאבד את כל חפציו, ובלבד שייגיע העיריה עם כניסת השבת שלהם". הקצין השני הביט ברב בתדהמה כשהחתם את דרכוניהם ואישר את ניירותיהם.

הרב הרמן אחז במוזודה שהכילה את ספר התורה, והרבנית החזיקה בתיקה, וכך הלכו לחפש מונית, הם נסעו במונית והגיעו לביתו של הרב אלפא, הבית בו היו אמורים לשבות בדיוק בזמן כדי להדליק נרות שבת. במשך כל השבת היתה רוחו של הרב מרוטמת. שוב ושוב אמר לרבנית: "הבוס (הקב"ה) עושה כל דבר למעני. מה אוכל אני אי פעם לעשות עבורו? סוף סוף נפלה לידי הזכות לקיים את מצות "ואהבת את ה' אלוקיך... ובכל מאודך" - שפירושו בכל ממונד, ולקדש את שמו".

במוצאי השבת, לאחר שעשה הרב הבדלה, פנה אליו הרב אלפא ואמר לו: "הבה נלך לנמל, יתכן שעדיין נמצא שם כמה מארגזיך". הרב והרבנית לא היו שותפים לאופטימיות שלו, אך הצטרפו אליו. משקרבו לאזור המואר, הצטלצל קול במבטא אנגלי: "מי הולך שם?" הרב הרמן קרא לעבר הקול: "מישהו מהנוסעים מהאניה שענדה אתמול בשעות אחר הצהריים המאוחרות".

השומר האנגלי התקרב אליהם. "מה שמך?" שאל קצרות. "יעקב יוסף הרמן", ענה הרב. והנה, אומר השומר לרב: "הגיע הזמן שתופיע כאן, הובטח לי שתבוא ברגע שתשקע השמש, ואתה איחרת בכמה שעות. הייתי אחראי על כמעט למעלה מעשרים וארבע שעות. מפקדי הקצין איים לזרות את ראשי אם יחסר כי הוא זה מחפצך. הוא לא לבדוק אם הכל בסדר, וחתום על ניירות אלה. בבקשה סלק הכל מכאן במהירות האפשרית, אני תשוש לגמרי".

"רק חתום על דרכוניהם והרשה לנו ללכת, נקח את מטעננו עם צאת השבת", ביקש הרב. ענה לו הקצין: "זה בלתי אפשרי. אנו מפנים את האניה ומשאירים את החבילות על הרציף. כשעוזבת האניה את הנמל, חייב גם הרציף להיות מפונה". "לא אכפת לנו מחפצינו, רק החתם את דרכוניהם כדי שנוכל לעזוב" השיב הרב.

הקצין הסתכל ברב במבט מוזר: "כמה מוזרות יש לך?" "ששה עשר ארגזים בתא המטען ותשע מוזרות בתאנו".

"האם אתה מבין שברגע שאתה עוזב ישאר מטענך על הרציף מבלי שמישהו יהיה אחראי עליו, עד מחר בערב לא ישאר זכר לחפצך. הערבים ישדרו את הכל" אמר הקצין בהדגשה. "אין כל ברירה. השבת כמעט נכנסת. עלינו להגיע העירה בזמן. אנא, אנא, רק החתם את דרכוניהם והנה לנו ללכת" אמר הרב בקול נואש.

רבי יעקב יוסף הרמן זצ"ל המפורסם בכינויו "הכל לאדון הכל" - על שם הביטוי שהיה שגור בפיו תדיר בשפה האנגלית וכפי שנקרא גם הספר שחובר עליו על ידי בתו, שהתפרסם במסירות נפשו לכל דבר שבקדושה באמריקה שלפני שנות דור, עלה לארץ ישראל יחד עם משפחתו בשנת תרצ"ט באוניה.

הם היו אמורים לעגון בנמל חיפה ביום רביעי, אך בהיותם בלב ים קיבל רב החובל הוראות להפליג בנתיב עוקף מחשש שזמא מוקשו מימי הים התיכון מפאת המלחמה העומדת בפתח, ולכן במקום להגיע כמתוכנן ביום רביעי, עגנה האניה בנמל ביום שישי, שעה אחת לפני השקיעה.

שעות אחדות קודם לכן פרצה מלחמת העולם השנייה עם פלישת גרמניה לפולין. מגבירי קול האיזו בנוסעים לעזוב מיד את האניה. הם הודיעו שכל המטענים יפורקו על הרציף, והנוסעים אחראים לפנותם במהירות האפשרית.

מהומה שלטה בכל, הרב והרבנית היו מודאגים ביותר. איך יוכלו לטפל במטענם כשעליהם לעזוב מיד את הנמל כדי להגיע בעוד מועד לביתו של הרב אלפא בחיפה, שם הם אמורים לשבות בשבת?

הרב הרמן לקח את המוזודה שהכילה את ספר התורה ואת הטלית והתפילין שלו, והרבנית לקחה רק את תיק היר, וכך הם פילסו להם דרך ברציף, וביקשו לראות את הקצין האחראי.

קצין אנגלי גבה קומה האזין להסברו של הרב: "מעולם לא חילתתי שבת. להגיע לארץ הקודש ולחלל את השבת כאן, לא בא בחשבון". דמעות שטפו את לחייו של הרב בדברו אל הקצין.

הקצין ענה בקיצור נמרץ: "רבי, פרצה מלחמה! עליך לקחת זאת בחשבון".

דבריהם הם זכרונם

רבי יעקב קמינצקי זצ"ל - כ"ט אדר א' תשמ"ו - 25 שנה להסתלקותו

מגדולי הדור היה ר' יעקב זצ"ל, שהיה ממקימי עולה של תורה באמריקה לאחר חורבן יהדות אירופה. הצטיין במיוחד בחתירתו העמוקה לאמת הצרופה, ואכן הספרים שיצאו לאור מכתביו ותורותיו נקראו בשם "אמת ליעקב".

יסוד גדול יסד רבי יעקב בבארו את הגזירות שגזרו חכמים כמשמרת לתורה, שהטעם לכך הוא מפני ירידת הדורות. לדוגמא, התורה לא אסרה מקח וממכר בשבת באופן פרטי, אולם חכמים אסרו כל מקח וממכר בשבת, גזירה שזמא יכתוב. ביאור הדבר, כי כשהתורה ציוותה שלא לכתוב בשבת, היה ראוי הדבר שמחמת קדושת השבת לא יתכן מציאות שאדם יבוא להכשל בכתיבה בשבת, כי הרי כל מוחו ולבו אמורים להיות מונחים בקדושת השבת ובוהירות מכל מכשול. אך חז"ל ראו את ירידת הדורות, שאנשים בטרודותיהם עלולים לבוא לידי היסח הדעת ולהכשל, ולכן אסרו כל מקח וממכר בשבת.

בזה ביאר את הטעם לכך שרבי ישמעאל קרא לאור הנר בשבת ואמר על עצמו שהוא יקרא ולא יטה. וביאור הדבר, שרבי ישמעאל לא בא לחלוק על דברי חכמים שאסרו את הקריאה לאור הנר שזמא יטה, אלא שרבי ישמעאל היה בטוח בעצמו שהוא לא יסח דעת אפילו לרגע אחד מקדושת השבת, וממילא הוא לא יבוא לידי הטיה. ובאמת מצינו שביום כפור לא אסרו חכמים לקרוא לאור הנר, שמפני אימת וקדושת היום לא חוששים לכך שיבוא להטות.

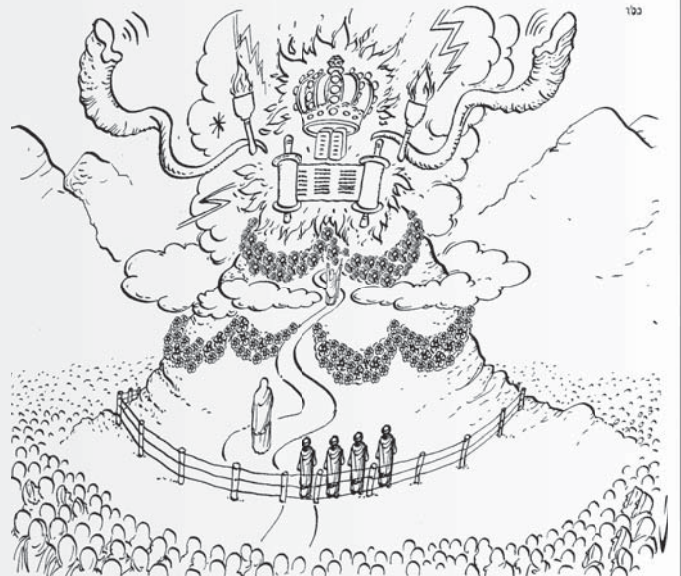
יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים!

הַשַּׁבָּת לְקוֹל אֲמִירַת "חֹזֵק וְנִתְחַזֵּק", מְסִימִים אֲנִי אֶת קְרִיאַת סֵפֶר שְׁמוֹת, שָׁבוּ לְמַדְנֵנוּ עַל תְּהִלָּתוֹ יְצִיאַת מִצְרַיִם וְקִבְלַת הַתּוֹרָה עַד לְהַקְמַת הַמִּשְׁכָּן וְהַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בְּתוֹכוֹ.

נוֹכַח לְהַמְשִׁיל אֶת הַתְּהִלָּה הַזֶּה שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל, לְמַה שְׁעוֹבֵר בְּלִי יְהוּדֵי מִיַּדֵי שָׁבוּעַ בְּשָׁבוּעַ.

קָדָם בְּלִי יֵשׁ אֶת יְמֵי הַחֹזֵל, בְּהֵם בְּלִי אָדָם מְשַׁעֲבָד לְמַלְאָכוֹת שׁוֹנוֹת, מְזַכֵּר מִיָּשׁוּהוּ אֶת הַשְּׁעִבּוֹד שֶׁל הַיְהוּדִים בְּמִצְרַיִם. לְקִרְבָּת שַׁבָּת יוֹצֵא הַיְהוּדֵי לְחַרוּת, בְּשִׁהוּא מְסִיִּים אֶת כָּל הַמְּלָאכוֹת וּמִתְפַּנֵּן לְקַבֵּל עֲלָיו אֶת הַשַּׁבָּת. בְּקִבְלַת שַׁבָּת, דוֹמָה הַיְהוּדֵי לְעַם יִשְׂרָאֵל שְׁעִמְדוֹ מִתְחַת לְהַר סִינַי וְנֶעְקוּ בְּאִישׁ אֶחָד בְּלִב אֶחָד "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" וְקִבְלוּ עֲלֵיהֶם אֶת הַתּוֹרָה.

וּבְשַׁבָּת עֲצֻמוֹ זוֹכֵה הַיְהוּדֵי לְשִׁמְחָה יְתֵרָה, בְּדוֹמָה לְהַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְאִם לְמַדְנֵנוּ בְּחַפְזֵי הַזֶּה, כְּפֹה הַקְּנוֹת עִשׂוֹ עִם יִשְׂרָאֵל עַד שְׁזַכּוּ לְהַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן וְהַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בְּתוֹכוֹ, בְּהַבָּאָת נְדָבוֹת לָבֶם, בְּעִשְׂיָה בְּפִעֵל שֶׁל כָּל פְּרָטִי הַכִּלִּים וְהַבְּגָדִים, עֲלִינוּ לְלַמֵּד מִזֶּה גַם לְנִמְשָׁל הַזֶּה לְגַבִּינוּ אֲנִי, שְׁעַל כָּל יְהוּדֵי לְעִשׂוֹת הַקְּנוֹת מְרֻבּוֹת, לְפָרְטֵי פְּרָטִים, בְּדֵי לְזַכּוֹת בְּהוֹפְעַת אור הַשַּׁבָּת עֲלָיו.

אַחֲרֵי סִיּוֹם קְרִיאַת הַפָּרָשָׁה, מוֹצִיאִים סֵפֶר תּוֹרָה נוֹסֵף, וְקוֹרְאִים בּוֹ עַל הַחַיִּיב לְהִבִּיא מַחְצִית הַשֶּׁקֶל לְצַרְף הַקְּרָבֵת הַקְּרָבָנוֹת, וְהַחֹזְבָה הַזֶּה הִיא עַל כָּל יְהוּדֵי וְיְהוּדֵי לְהִבִּיא בְּדִיק מַחְצִית, לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר.

וּמִזֶּה אֲנִי לּוֹמְדִים, כִּי כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חָשׁוּב לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ מְדָה, וְכֵלָם בְּיַחַד צְרִיכִים אֶחָד אֶת הַשָּׁנִי, כִּי כָּל אֶחָד לְבַד הוּא בַּק חֲצִי.

וְנִזְכֶּה לְבָלְנוּ בְּאֶחָד יַחַד לְאוֹר פְּנִיד - ה', שְׂאוֹר פְּנֵי ה' מְשׁוּל גַם עַל שַׁבָּת וְגַם עַל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

שַׁבָּת שְׁלוֹם

משל ונמשל

לדעת כי אני ה' מקדשכם. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: מתנה טובה יש לי בבית גנוי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל - לך והודיעם. (שבת י, ב).

אפשר להסביר את הדבר על פי משל:

מספרים על צדיק אחד שדפק על דלת בביתו עני וביקש צדקה. חיפש הצדיק כסף בבית ולא מצא הלך לבית גנויה של אשתו וחיטט בתכשיטים וראה טבעת קטנה. ונתן לעני את הטבעת במקום הצדקה. העני שמח מאוד והלך לדרכו לפרוט את הטבעת בכסף על מנת להרוויח ארוחה או איזה בגד. במקביל חזרה אשתו של הצדיק ופתחה את בית גנויה לראות מה קורה, ולתדהמתה הטבעת נעלמה, והחלה לצעוק גנבו! גנבו! שאל אותה בעלה מה את צועקת, ענתה לו, היתה פה טבעת ונעלמה. ענה לה בעלה אל תדאגי, לא גנבו פשוט היה פה עני ולא היה לי מה לתת לו ונאמר "אל תשיב דך נכלם" ונתתי לו את הטבעת הקטנה. אמרה לו אשתו: מה עשית? אתה יודע כמה הטבעת הזו שווה? 42 זהובים! זה זהב טהור!

שמע זאת הצדיק ונבהל לבש את מעילו והחל לרוץ לכוון העני. והעני הסתובב וראה אותו רודף אחריו התחיל לברוח כל עוד נפשו בו ונערך ביניהם מרוץ ארוך ובסוף הצדיק תופס אותו, מתנשף ואומר לו הצדיק: "תשמעו!" התחיל העני לרעוד ולבכות ואמר: "מה אתה רוצה אתה נתת לי את הטבעת אני לא גנבתי אותה". הצדיק מתנשף ואמר "אבל לא ידעתי". ואומר העני בלחץ "אבל אתה נתת לי את הטבעת. לא גנבתי אותה". ענה לו הצדיק, רק רציתי לעדכן אותך, הטבעת שווה 42 זהובים. אל תמכור אותה בזול, כי ממנה אתה יכול להתעשר, רציתי שתדע שזאת מתנה יקרה.

הנמשל:

הקב"ה אומר למשה רבינו "משה מתנה יקרה יש לי בבית גנוי ושבת שמה ואני מבקש ליתן אותה לבני ישראל, לך והודיעם". תודיע שלא ימכרו אותה בזול לדברים בטלים ותענוגים פשוטים. שבת נתתי, יום שהוא מעין עולם הבא, שידעו היטב מהי ערכה של השבת "חמדת ימים אותו קראת זכר למעשה בראשית"

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030